

Este hét óra volt. Zsófia és Botond ott maradt az irodában Viktorral, aki a híreket olvasgatta. A legnagyobb online hírportálok már lehozták a délutáni akcióról szóló tudósításokat, Viktort azonban egyikben sem említették meg. Ez nem volt meglepő. Pár hónappal ezelőtt az egyik sajtótájékoztatón összerúgta a port néhány újságíróval, amikor nem volt hajlandó válaszolni a kérdéseikre, hogy voltaképpen a Kiemelt Ügyeket Felderítő Főosztály mivel is foglalkozik mostanában. Azóta a sajtósok mintha feketelistára tűzték volna a nevét, még véletlenül sem hozták szóba. Viktor a legkevésbé sem bánta a dolgot. A háta közepére sem kívánta a mitugrász, kattintásvadász firkászokat. Fél éve az egyik azt terjesztette róla, hogy még mindig nem tud rendesen magyarul. A cikkben azt taglalták, hogy hiába származik magyar apától és született itt az országban, a mai napig tanulja a nyelvet, és csak akadozva tudja kifejezni magát. Az a fickó írta ezt róla, aki két éve egy gyilkosság kapcsán mélyinterjút készített vele.

Viktor legörgetett a sportrovat szekcióra, és próbálta elterelni a figyelmét Zsófiáról, aki épp azt ecsetelgette, hogy elképzelni sem tudja, hogyan fog kijönni Alexszel, a Bünszervezetek Elleni Osztály vezetőjével, de legfőképp az aggasztotta, hogy milyen lesz a kapcsolata Losonci Barbarával.

– Az a nő egy undok hárpia – ismételte. – Láttatok, milyen szemeket meresztett, mikor meghallotta, hogy együtt kell dolgoznunk? Szerintem legszívesebben megfojtott volna minket egy kanál vízben.

Zsófia úgy vélte, hogy Losonci Barbara maga az igénytelenség megtestesítője, és amikor egy helyiségen kellett osztozkodniuk, akár csak pár percre, úgy néztek egymásra, mint két marakodó hiéna. Losonci Barbara felszínes cicababaként kezelte őt, és még arra is alkalmatlannak tartotta, hogy kávéval szolgáljon fel a tisztéknek, míg ő a nőiesség ellen indított legpusztítóbb csapásnak vélte Barbarát. Pár évvel ezelőtt, amikor a kamionos ügy kapcsán át kellett mennie egy ügyiratért a Nemzeti Nyomozó Irodába, és első ízben találkozott Losonci Barbarával, a nő épp egy megbeszélést tartott. Mikor belépett a helyiségbe, a férfiak gyűrűjében kiselőadást tartó Losonci Barbara még csak arra sem méltatta, hogy megszakítsa a beszédét és vessen rá egy pillantást. Zsófia megállt az asztal szélénél, majd várt és várt, és amikor lehetősége nyílt volna elmondania, hogy miért jött, Losonci Barbara feltartott mutatóujjal beléfojtotta a szót, és csak annyit mondott, hogy rakja le a postát az asztalára. Azt hitte róla, hogy egy futár. Pedig Zsófia biztosra vette, hogy Losonci Barbara nagyon is tudja, hogy kicsoda. Mert a szépségre mindenki felfigyel. Mindenki, de legfőképp a ronda nők.

– Szerintetek mióta nem volt férfival?

Zsófia kiélvezte a saját rosszindulatúságát. Tudta, hogy Losonci Barbara férje évekkal ezelőtt lelépett a szeretőjével, és azóta az a hír járta, hogy a nő kizárólag a munkájának él, és a Nemzeti Nyomozó Irodába tette át a bázisát. Ott aludt, fürdött és élt. Totál gáz volt, és ezek alapján nehéz volt elképzelni, hogy egyáltalán van szexuális élete.

– Honnan veszed, hogy egyáltalán volt valaha is férfival? – kérdezte Botond. – Lehet, hogy csak eljátszották a kapcsolatukat azzal a pasassal. Hogy is hívták? István?

– Igazad lehet – nevetett. – Ez megmagyarázná, hogy miért ilyen savanyú.

– Általában azok a nők a legéhesebbek a szexre, akikről nem feltételeznéd – jegyezte meg Viktor, és felnézett a telefonból. – Szerintem Losonci Barbara az a mániákus-féle.

– Mániákus-féle?

– Aki éjjel-nappal csinálja, ha lehetősége nyílik rá.

Zsófia nem akarta elképzelni a szétterpesztett lábakkal kéjesen nyögő Losonci Barbarát, de a kép makacsul befurakodott az elméjébe.

– Ó, Viktor, ezt most miért kellett?

Viktor kilépett a hírfolyamból, és hátradőlt a székén.

– Egy régi barátom a rusnya lányokra utazott az esti bulikban. És tudod, miért? Mert úgy gondolta, hogy ők az ágyban akarnak kompenzálni. Azt mondta, hogy a kevésbé szépek sokkal hálásabbak, és lesik a férfiak minden óhaját.

Botond a fejét csóválta, és hangosan felnevetett.

– Én akkor is inkább egy dögöset vinnék el.

Viktor ivott egy kortyot a bögréjéből. Aztán megtörölte a szája szélét.

– És miért?

– A jó csajokkal büszkélkedhetsz a haverok előtt.

– Tehát neked ez fontosabb, mint hogy eltölts egy jó estét.

– A szó elszáll, az írás megmaradt. – A férfi pufók arca mosolyra rándult, amitől kopasz fején felgyűrődött a bőr. – A szex csak ködös emlék marad, egy jó fotó viszont örökre ott lesz.

Zsófia fél szemét behunyva feléjük sandított.

– Neked élettársad van, Botond. És gyerekeket terveztek.

– Nem azt mondtam, hogy megcsinálom, csak néha ábrándozok róla – vágott vissza a férfi.

– Akkor sem szép dolog. Akinek ilyen komolyak a szándékai, az itt se lépjen félre – bökött a fejére.

Botond szörnyülködő pillantást vetett a nőre, és inkább visszafordult a számítógép monitorja felé.

– Kicsit sokat követeltek tőlünk, férfiktól, nem gondolod?

– Nem gondolom. Az ábrándokat egy hajszál választja el a valóságtól. Ezt gondolom.

– Úgy beszélsz, mint egy pszichológus.

– Ezek szerint volt már alkalmad hozzájuk.

– Mint a civakodó kisgyerekek – szólt közbe Viktor, és azon gondolkodott, hogy jobban tenné, ha szedné a sátorfáját és lelépne edzeni. Amúgy is ráférne már, hogy kiszellőztesse a fejét.

– Kicsit sivár mostanában a... – Botond kényszeredetten elvigyorodott. – Amikor muszájból csinálja az ember... tudjátok... – Megvonta a vállát. – Akkor elveszik a dolog varázsa.

Viktor visszaruskadt a székre. Megint témánál voltak. Egyrészt nem akart belegázolni a férfi lelki világába, hogy egy ilyen kényes dolog elől elmenekül, másrésztől kíváncsi volt, hogy haladnak a gyerek-projekttel.

– Ez azt jelenti, hogy még mindig rajta vagytok az ügyön – állapította meg, és kiitta az utolsó kortyokat a bögréből.

– Próbálkozunk – bólogatott Botond –, de egyelőre még várat magára. Azt mondják, hogy normális esetben fél évig kell várni, mire összejön, szóval nincs veszve semmi. És amúgy is meg akartuk várni az esküvőt.

– Erről nem is tudtam – ámuldozott Zsófia. – Miért nem szóltál róla?

– Lesz templomi is – sóhajtott a férfi. – Viki ragaszkodik hozzá, úgyhogy nincs mese, bele kellett mennem. Jövő tavasszal tartjuk, és ha jól viselkedtek, benneteket is meghívunk.

– Imádom az esküvőket – ragyogott fel Zsófia szeme.

– Én meg utálom. – Viktor elhallgatott. Már kezdte bánni, hogy nem a konditermet választotta, de hát ez van.

Zsófia haragosan nézett rá.

– Van egyáltalán valami, amit nem utálsz? Az utóbbi időben nem sokszor láttalak mosolyogni.

– Nem volt okom rá.

– A mosolygásra nem kell ok. – A nő odament hozzá, és az ujjaival felhúzta a száját. – Pedig olyan jól áll neked.

Viktor megpróbálta lehámozni magáról Zsófiát, kevés sikerrel. Botond hangosan felkacagott.

– Én is csak Viki miatt csinálom. Úgy értem, ha rajtam múlna, hagynám az egészséget a francba.

– Meg a családja miatt – tette hozzá Viktor, aki tudta, hogy valójában Viki édesanyja mozgatja a szálakat. A nő akarja mindenáron, hogy egybekeljenek Botonddal a gyerek születése előtt, és amennyire sejteni lehetett, vallási okok húzódtak meg a háttérben.

– Isten – ízlelgette a szót Zsófia. – Ugye, hogy milyen fontos szerepe van az életben?

Viktor megvonta a vállát, hogy jelezze, mennyire hidegen hagyja a dolog:

– Az ország nagy része keresztény, de a legtöbben nem gyakorolják a vallást. Csak a társadalmi elvárások miatt kereszteltetik meg a gyerekeiket. Humbug az egész.

– A szex irányít mindent – mondta Botond. – Még a vallást is.

– Mire gondolsz?

– A keresztények szerint Isten teremtette meg a szexet is, hogy benépesítsük a földet. Most mégis ők azok, akik a leginkább ellenzik.

Zsófia azon kapta magát, hogy a saját szexuális életén rágódik. Mikor volt utoljára férfival? Arra jutott, hogy ha gondolkodnia kell rajta, az már régen rossz. Márciusban, a farsangi buli után majdnem lefeküdt Viktorral, de végül az utolsó pillanatban visszavonulót fűjt. Az lett volna az utolsó? Basszus! Miért van, hogy minél idősebb, annál gátlásosabb lesz?

Botond elcsigázottan folytatta:

– Egyébként a vallásban meglehetősen sok a szexualitással kapcsolatos tévhit. Például azok a görög katolikus papok, akik megházasodtak a papszentelés előtt, azok a pappá válás után a hitvesükkel gyakorolhatják a szexuális életet, sőt, hozzátartozik a mindennapjaikhoz. Ez egy egyházi törvény, nem Isten törvénye.

– Nocsak – vont a szemöldökét Viktor. – Mióta lettél te ilyen nagy vallási tudor?

– Nem vagyok semmilyen tudor – felelte Botond. – Mihály atya miatt kénytelen vagyok jobban belemászni a dologba. Ennyi az egész.

– Nagyon helyes. És mit találtál még?

Viktor nem volt biztos benne, hogy tényleg érdekli a dolog, de megnyugtatta Botond hangja, aki beszámolt róla, hogy a cölibátus valamikor a tizedik század környékén keletkezett mindenféle visszaélések nyomán, és az ősi egyházban nem volt jelen, hiszen az apostolok is nős emberek voltak. Aztán mesélt még sok minden másról, de ekkor ő már nem figyelt. Volt egy olyan sejtése, hogy nem véletlenül kanyarodtak vissza a vallási téma felé. Ott élt bennük a friss élmény Mihály atyáról, és a tudatalattijuk nem engedte szabadulni őket a történetkből. Mert már benne voltak az ügyben. És ha egyszer beleszállnak, akkor benne is ragadnak, amíg meg nem oldják.

A hátralevő időben nem érintettek mélyebb kérdéseket. Viktor felfigyelt rá, hogy a többiek milyen idegesek. Apró jelek voltak, amolyan önkéntelen mozdulatok, mintha valami rájuk telepedett volna ezen a napon. A papot azonban már nem hozták szóba. Felesleges volt. Mindenki tudta, hogy mi a feladata, és holnap reggel úgyis minden élesbe fordul.

Másik részlet:

Viktor végül úgy döntött, hogy felcseréli a sorrendet, és Tamás atya lakásának terepszemléje előtt megejti a kitérőt Juhász Márton atyánál. Melindával úton voltak a Belvárosi Nagyboldogasszony Plébániára, és szitkozódva vette tudomásul, hogy a megkülönböztető jelzés ellenére is vagy tíz percig tartott, mire felszabadult egy hely, ahol le tudott parkolni. A plébániát jóval előkelőbb környezetben húzták fel, mint a Szent József-templomot, közvetlenül a főbejárat előtt egy sétálóút futott végig a belváros irányába, és vidáman csacsogó külföldiek népesítették be a környéket, akik közül néhányan fáradhatatlanul készítették a fotókat az építményről. Viktor csak hangos káromkodás árán tudta átverekedni magát egy ázsiai csoporton, akik bamba mosolygással fogadták minden szitokszavát.

– Ezt nem hiszem el – bosszankodott a templom kapujához érve.

– Barátságos népség – mosolygott Melinda. – És nem melleleg ők alkotják a föld népességének több mint ötven százalékát.

Viktor a halántékát dörzsölve igyekezett elzavarni az elméjébe furakodó képeket a húzott szemű emberáradatokról. Bent a templomban halk ének szólt. Úgy tűnt, a lelkesedés megrekedt a kapu határánál, a padosorok üresek voltak, és Viktor meglepve tapasztalta, hogy az emelvényen álló pap mellett egyetlen fiatal kölyök sem álldogál. Úgy emlékezett, hogy bevett szokás volt ministránskölyköket hívni az istenáldásokra, és az ő idejében fölöttébb nagy megtiszteltetésnek számított a misét tartó plébános közelében lenni.

Végigülték a szentmise hátralevő részét, aztán Melinda intett a papnak, aki egyenesen hozzájuk sietett.

– Már vártam magukat – szólalt meg a férfi érces hangon. Viktor felvonta a szemöldökét, mire a pap elmosolyodott. – Egy Botond nevezetű kollégája tájékoztatott róla, hogy hamarosan eljönnek hozzám.

– Ön lenne Juhász Márton? – kérdezte Melinda.

– Ó, elnézést, még be sem mutatkoztam. – A férfi a kezét nyújtotta. – Juhász Márton vagyok, a Belvárosi Nagyboldogasszony Plébánia alkalmazásában teljesítek szolgálatot.

Viktor végigmérte a papot, aki megfontolt, fegyelmezett ember benyomását keltette, erősen megszorította a kezét, és kedvesen üdvözölte Melindát. Elvezette őket a templom hátsó szegletébe, közben mesélt pár szót a plébánia múltjáról, valamint megmutatta nekik Szent Gellért ereklyéit, amit a kétezres évek elején szállítottak át hozzájuk.

– No, de gondolom, nem egy öregember csacsogása miatt jöttek. Miben segíthetek önöknek?

Viktor bólintott és elindult.

– A hírekből bizonyára értesült róla, hogy elraboltak két embert, akiknek a tartózkodási helyét jelenleg nem ismerjük. Mi dolgozunk az ügy felderítésén, és úgy gondoltuk, hogy maga talán nyújthat nekünk némi információt.

– Igen, nehéz lenne elmenni szó nélkül a történetek mellett. Tudják, nem nagyon nézek televíziót, de azt egy pillanatig se gondolják, hogy az egyház szentségtörésnek tartja a modern készülékek használatát. Azok az idők már elmúltak. Vannak székesegyházak, ahol kivetítőkön lehet követni az énekek szövegeit, míg máshol teljesen elzárkóznak az innovációtól, szentségtörésnek tartják. Ha engem kérdeznek, ma már nem divat kívülről tudni a keresztény dalszövegeket, így üdvözölnödőnek tartom a nyitást az új technológiák felé.

– Ha jól látom, maguk mégsem élnek a lehetőséggel – állapította meg Viktor.

– Rombolja az illúziót. Szerény véleményem szerint Isten háza egy alternatívát kell, hogy biztosítson a hétköznapi embereknek, ahol rövid ideig kiszabadulhatnak a kinti, rohanó világból. Na mármost ezt könnyű lerombolni a felelőtlen eszközhasználattal.

Odaértek a gyóntatófülkéhez. Melinda kíváncsian bekukucskált, és furcsa, fanyar mosollyal vette tudomásul, hogy az ajtó zárva van. Keresztet vetett, és láthatóan elgondolkodott

valamin, a tekintetét körbehordozta a templom falain, és bizonyos freskókon kicsit hosszabban elidőzött. Abban a pillanatban tudatosult Viktorban, hogy alig ismeri a nőt, jóformán semmit sem tud róla.

– Horváth Mihály atyával milyen kapcsolatot ápolt?

– Tehát jól sejtettem, hogy ezért jöttek.

– Perceken belül bejelentjük a sajtótájékoztatón, hogy ő a legfőbb gyanúsítottunk – mondta Viktor, és megállt, hogy szembefordulhasson a férfival. – Mesélne róla, kérem? Úgy tudjuk, hogy ön együtt kezdte a pályáját vele.

Viktor látta, hogy Juhász Márton pillantása megkeményedik.

– Mielőtt belemennék, szeretnék kérdezni valamit.

– Csak nyugodtan.

– Maguk hogyan képzelik el Istent?

– Hogy érti?

– Kezdjük azzal, hogy milyen nemű. Mit gondolnak, Isten férfi, nő vagy valami egészen más?

– Szerintem nemtelen – válaszolta Viktor. Még sohasem gondolkodott azon, hogy Isten milyen formát ölthet, egyáltalán abban sem volt biztos, hogy létezik.

– Egyetértek – mondta Melinda, és megerősítésképp bólintott. – Nem is férfi, nem is nő.

– Milyen színű? – kérdezte Juhász Márton.

– Sárga – vágta rá Viktor.

– Zöld – felelte Melinda.

– Milyen formájú?

– Talán... – Viktor hezitált. – Egy amőba.

– Olyan, mint egy függöny.

– Egy függöny? – Viktor a nőre nézett.

– Egy függöny, amit meggyűrt a szél – felelte Melinda, aki nem értette, hogy ez miért rosszabb válasz, mint a férfi amőbája.

Juhász Márton elmosolyodott.

– Nos, ami a tudományos magyarázatot illeti, már ha lehet ilyen sarkalatosan fogalmazni, Istent nem lehet elképzelni. Ő nem egy személy, hanem egy erő. Isten adott magáról információkat, és ezek az információk el vannak rejtve a Bibliában.

– Hova akar kilyukadni?

– Nos, vannak papok, akik másképp vélekednek Istenről. A szélsőséges nézetek nem tiltottak a vallásban, hiszen mindenkinek megvan a maga joga ahhoz, hogy úgy gondoljon a természetfeletti jelenségekre, ahogy jónak tartja. Ám én mégsem tartom javallottnak, hogy egyik vagy másik irányba elbillenjen a mérleg nyelve.

– Mihály atyára gondol?

– Amikor ifjú kölykök voltunk, az akkori hitoktatónk feltette nekünk ugyanazokat a kérdéseket, amiket most én is feltettem maguknak, és akkor szembesültünk vele először, hogy mennyire másképp látunk valamit, ami nem meghatározható. Mihály atya férfiként gondolt Istenre, piros színűnek képzelte, és arra a kérdésre, hogy milyen formát ölt, csak annyit mondott, hogy hatalmas.

– Hm.

– Nos, többek között ezért is váltak el az útjaink egymástól.

– Sejtette, hogy...

– Hogy idővel majd fellázad az ellen, amit képviselt? – Juhász Márton szomorúan megrázta a fejét. – Ha láttam volna, hogy merre vezet az útja, természetesen közbeléptem volna. Ez az ügy árnyékot vet a kereszténységre, pedig az embereknek most nagyobb szükségük van Istenre, mint valaha.

– Mire gondol?

– Vannak dolgok, melyek bennünk vannak, de magunk sem tudjuk, hogy miért. Miért rendelkezünk beszédkészséggel? Miért tudunk kommunikálni egymással? Miért tudjuk a gondolatainkat megfogalmazni szavakban? Miért tudjuk ezt írásban megörökíteni? Nos, a hit hozzátartozik az ember életéhez, óriási húzóerő van benne, én mégis azt látom, hogy egyes emberek eltávolodtak a reménytől, hogy a földi létünk csak a kezdete valami másnak. Isten megteremtette az embert a föld anyagából, és belelehelte az élet szikráját. Ez itt nem ér véget, ám ha mégis, úgy az utolsó pillanatig hinnünk kell a túlvilágban, hiszen ez tart vissza minket a tébolytól.

Viktor bólintott. Melinda megkövülten figyelte a papot.

– Nos, úgy sejtjük, hogy Mihály atya a maga oldalára állított valakit, aki segít neki. Van esetleg sejtése, hogy ki követné feltétel nélkül azon az úton, amelyre rálépett?

– Mihály atya szerette maga köré gyűjteni azokat a vallási szempontból hiteles személyeket, akik hasonlóképpen vélekedtek a világról, mint ő. A hite Isten iránt megkérdőjelezhetetlen volt, tudásszomj hajtotta, és ő volt a legfelkészültebb Isten tanításaiból, a bibliai történetekből.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy a hozzá közel álló személyek között kell keresgelnünk?

– A nagyon közel álló személyek között.

– Hogy őszinte legyek, nem nagyon találtunk ilyen embereket.

– Akkor rossz helyen keresgélnek.

Juhász Mihály atya a Plébánia kapuja felé nézett. Harangszó hallatszott.

– Lassan ideje mennem.

– Köszönjük, hogy a rendelkezésünkre állt.

Viktornak nem volt több kérdése.

– Egy pillanatra még...

Lassan megfordultak. Melinda szimmetrikus, hosszúkás arcán fény csillogott, amitől a szeme alatt futó finom ráncok kimásztak a púder puha takarója alól. Érett, határozott nő benyomását keltette, ám mintha az álarc mögött megelevenedett volna egy félénk kislány, aki tanácstalanságában egyik lábáról a másikra helyezte a testsúlyát, és láthatóan azon törte a fejét, hogy megszólaljon-e.

– Miért lett vallásos?

Juhász Márton felvonta a szemöldökét, és egy pillanatra zavartság futott át az arcán.

– Ebben nőttem fel – mondta. – A családom mélyen vallásos volt, számomra ez természetes.

Viktor várt valami reakciót, de Melinda elegendőnek találta a feleletet, fogta magát, és csendesen elsétált mellettük a kijárat felé.